

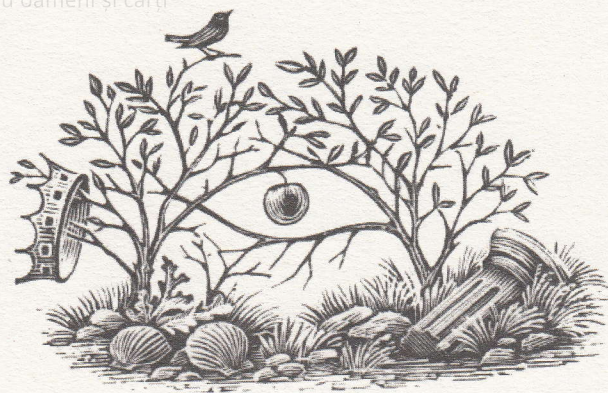
POVEȘTILE
DEOSEBIȚILOR

— DE —

MILLARD NULLINGS

ILUSTRAȚII DE ANDREW DAVIDSON

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE GABRIELLA EFTIMIE

Prefață	15
Superbii canibali	21
Prințesa cu limba despicață	39
Prima ymbrynă	53
Femeia care se împrietenea cu fantome	77
Cocobolo	89
Porumbeii Catedralei Sfântul Paul	113
Fata care împlânzea coșmaruri	121
Lăcusta	143
Băiatul care putea să stăvilească marea	159
Povestea lui Cuthbert	179

PREFAȚĂ

Dacă faci parte din rândul deosebiților – și dacă ai ajuns până aici, chiar sper că așa e –, înseamnă că această carte n-are nevoie de o prezentare. Poveștile acestea au constituit o parte formatoare și îndrăgită a educației tale și probabil c-ai crescut citindu-le și ascultându-le atât de des, încât ai putea să le reciți pe cele preferate. Dar dacă faci parte din nefericiții care abia și-au descoperit talentul, sau dacă ai crescut într-un mediu în care n-ai avut acces la literatura noastră, atunci îți voi oferi o introducere succintă.

Poveștile deosebiților este o culegere care prezintă cele mai îndrăgite motive folclorice ale speciei noastre. Transmise din generație în generație din vremuri de mult uitate, poveștile acestea sunt parțial lecții de istorie, parțial basme și parțial pilde pline de tâlc pentru tinerii deosebiți. Poveștile de față provin din diferite colțuri ale lumii și au fost transmise atât pe cale orală, cât și prin scris, suferind modificări semnificative de-a lungul anilor. Au supraviețuit atâta timp grație mult îndrăgitei laturi narrative, dar sunt mai mult decât niște povești. Sunt totodată purtătoarele unor informații secrete. Printre paginile lor se ascund aluzii referitoare la locuri în care se află anumite bucle ascunse, la identitățile secrete ale unor deosebiți importanți și alte informații care i-ar putea fi de folos unui deosebit care se luptă să supraviețuiască în această lume ostilă. Credeți-mă, știu ce vorbesc: *Poveștile deosebiților* sunt singurul motiv pentru care

mai sunt în viață și scriu acum aceste cuvinte. *Poveștile* mi-au salvat viața. Au salvat nu doar viața mea, ci și pe cea a prietenilor mei și a mult iubitei noastre ymbryne. Eu, Millard Nullings, sunt dovada vie a utilității trainice care caracterizează poveștile acestea scrise în urmă cu mulți ani.

Iată motivul pentru care m-am dedicat păstrării și răspândirii lor și mi-am asumat sarcina adnotării și publicării acestei ediții speciale ale *Poveștilor*. Nu e o ediție completă sau exhaustivă – varianta citită de mine în copilărie era alcătuită din trei volume masive, care cântăreau împreună mai mult decât prietena mea Bronwyn –, dar textele pe care le-am selectat pentru această ediție sunt preferatele mele și mi-am permis să le completez cu note istorice și informații despre contextul respectiv, ca toți deosebiții din lume să poată beneficia de cunoștințele și înțelepciunea mea. Sper, de asemenea, că datorită dimensiunii sale mai practice, ediția de față vă va însoți în călătoriile și aventurile voastre și vă va fi la fel de utilă cum mi-a fost mie cândva.

Așadar, bucurați-vă de aceste *Povești* – în fața unui semineu aprins într-o noapte friguroasă, de preferință cu un urs-vârcolac la picioarele voastre –, dar nu uitați nici de caracterul lor sensibil și, dacă simțiți nevoia să le citiți cu voce tare (lucru pe care vi-l recomand), atunci asigurați-vă că publicul vostru e unul deosebit.

Millard Nullings

Dr. Millard Nullings, Sir, ed.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Superbii canibali

Traiul deosebiților din satul Fundătura Mlăștinoasă era unul foarte modest. Erau țărani și, deși nu dețineau lucruri de valoare și trăiau în cocioabe dărăpănate, acoperite cu stuf, erau voioși și sănătoși și nu duceau lipsă de nimic. Aveau de toate în grădini, izvoare cu apă curată, și până și căsuțele lor umile păreau un lux, căci vremea era așa de blândă în Fundătura Mlăștinoasă și sătenii își iubeau munca atât de tare, încât, uneori, după o zi întreagă de cărat bălegar, se întindeau pur și simplu pe jos, în mlaștinile din jur.

Sezonul străngerii recoltei era perioada lor preferată din an. Munceau din zori până-n seară și adunau cele mai sănătoase buruieni care crescuseră în mlaștină în acel sezon, le strângeau în snopi și le urcau în căruțe trase de măgari, după care transportau întreaga recoltă la târgul din orașul Chipping Whippet, aflat la cinci zile de mers cu căruța, ca să vândă tot ce puteau. Era o muncă grea. Buruienile din mlaștini erau aspre și le zgâriau mâinile. Măgarii erau năvălași și mușcau. Drumul care ducea spre târg era plin de gropi și hoți care-i pân-deau la tot pasul. Deseori aveau loc accidente cumplite, cum fu atunci când Pullman Zarzavagiul îi reteză piciorul vecinului său cu coasa, dintr-un exces de zel, vrând

să-i întrecă pe toți la seceriș. Hayworth Grădinarul, vecinul, se supără, cum era și normal, dar sătenii erau în fond niște oameni de înțeles, așa că până la urmă totul fu iertat. Banii pe care-i câștigau din vânzarea recoltei erau o nimica toată, dar le ajungeau ca să cumpere strictul necesar și câteva rații de crupe de capră, iar cu aceste delicatese rare pe masă, dădeau petreceri de pomină care țineau zile întregi.

În acel an, imediat după sfârșitul festinului, când sătenii tocmai se pregăteau să se întoarcă la muncile anevoioase din mlaștini, sosiră trei oaspeți în sat. Fundătura Mlăștinoasă foarte rar primea vizitatori, nefiind genul de loc care să atragă oaspeți în general. Dar vizitatori de felul ăsta niciodată nu mai avusese: doi bărbați și o femeie îmbrăcați din cap până-n picioare în mătăsuri și țesături de brocart luxoase, călare pe trei cai arabi frumoși. Și, cu toate că vizitatorii păreau bogați, erau costelivi și se clătinau leșinați pe șeile lor încrustate cu pietre prețioase.

Sătenii se adunară în jurul lor, curioși, făcând ochii mari la hainele și caii lor minunați.

— Nu vă apropiați prea tare! îi avertiză Sally Fermiera. Par bolnavi.

— Suntem în drum spre coastă, spre Meek¹, le explică unul dintre vizitatori, singurul care părea în stare să vorbească. Am fost atacați de niște tâlhari acum câteva săptămâni și, deși am reușit să scăpăm de ei, ne-am răătăcit rău de tot. Ne învărtim în cerc de atunci în căutarea vechiului Drum Roman.

— Sunteți foarte departe de Drumul Roman, spuse Sally Fermiera.

¹ O zonă istorică în care oamenii erau trimiși în exil, aflată undeva în Cornwallul de azi.

— Sau de coastă, spuse Pullman Zarzavagiul.

— Cât de departe? întrebă vizitatorul.

— La șase zile de mers călare, răspunse Sally.

— N-o să reușim s-ajungem, spuse bărbatul abătut.

În clipa aceea, doamna înveșmântată în mătăsuri se clătină în șa și se prăbuși la pământ.

Înduioșați profund și ignorându-și temerile legate de o eventuală boală, sătenii îi duseră pe doamna leșinată și pe tovarășii ei în casa cea mai apropiată. Le dădură de băut și îi culcară în niște paturi confortabile, pe saltele umplute cu paie. O duzină de săteni se îngrămădiră în jurul lor oferindu-și ajutorul.

— Lăsați-i să respire! spuse Pullman Zarzavagiul. Sunt terminați, au nevoie de odihnă.

— Nu, au nevoie de un doctor! spuse Fermiera Sally.

— Nu suntem bolnavi, spuse bărbatul. Ne e foame. Rezervele de hrană ni s-au terminat de mai bine de o săptămână și n-am mai mâncat nimic de-atunci.

Sally Fermiera nu înțelegea de ce niște oameni atât de bogați n-au cumpărat, pur și simplu, ceva de mâncare de la ceilalți călători de pe drum, dar era prea politicoasă ca să-i întrebe. În loc de asta, trimise câțiva băieți din sat după castroane cu supă de ierburi de mlaștină, pâine de mei și ce mai rămăsese de la petrecere din friptura de capră, dar când așternură totul în fața vizitatorilor, aceștia refuzară să mănânce.

— Nu vrem să fim nepoliticoși, spuse bărbatul, dar nu putem să mâncăm așa ceva.

— Știu că nu e cine știe ce, spuse Sally, și probabil că sunteți obișnuiți cu mese îmbelșugate demne de regi, dar e tot ce avem.

— Nu-i vorba de asta, spuse bărbatul. Cereale, legume, carne de origine animală – organismul nostru nu poate

să digere așa ceva. Și dacă ne forțăm să mâncăm astfel de lucruri, asta nu ne face decât să fim și mai slăbiți.

Sătenii păreau complet nedumeriți.

— Dacă cereale, legume sau animale nu, întrebă Pullman Zarzavagiul, atunci *ce puteți* mânca?

— Oameni, răspunse bărbatul.

Toți cei adunați în căsuță făcură un pas în spate.

— Vreți să spuneți că sunteți... *canibali*? întrebă Hayworth Grădinarul.

— Așa suntem din fire, nu pentru că am ales noi să fim așa, răspunse bărbatul. Dar, da, suntem.

Apoi continuă și încercă să-i liniștească pe sătenii șocați spunând că erau canibali civilizați și că nu omorâseră niciodată oameni nevinovați. Atât ei, cât și ceilalți la fel ca ei, ajunseseră la un acord cu împăratul prin care se angajau să nu răpească sau să mănânce oameni fără consimțământul acestora și, în schimb, li se permitea să cumpere – la prețuri exorbitante – membrele amputate ale celor care sufereau accidente sau cadavrele criminalilor executați prin spânzurare. În asta consta întregul lor regim alimentar. Acum se îndreptau spre coasta orașului Meek, acea zonă britanică unde se înregistra cel mai mare număr de accidente și cele mai multe decese prin spânzurare, așa că acolo exista hrană destulă – chiar dacă nu din belșug.

Chiar dacă canibalii din acele vremuri erau bogați, nu reușeau să-și potolească foamea aproape niciodată; pentru că respectau legea, erau condamnați la o viață întreagă de subnutriție, pe veci torturați de un apetit insașiabil. Și se părea că acei canibali care poposiseră în Fundătura Mlăștinoasă, deja înfomețați și aflați la zile bune de mers de Meek, erau sortiți pieirii.

Orice alt locuitor din orice alt sat, deosebit sau nu, ar fi ridicat din umeri și i-ar fi lăsat pe canibali să moară

după ce ar fi aflat toate astea. Dar sătenii din Fundătura Mlăștinoasă erau aproape bolnăvicios de miloși, așa că nimeni nu se miră când Hayworth Grădinarul făcu un pas înainte, șontăcând în cârjele lui, și spuse:

— Întâmplarea face să-mi fi pierdut piciorul într-un accident acum câteva zile. L-am aruncat în mlaștină, dar sunt sigur că l-aș putea găsi, asta dacă nu l-au mâncat deja țiparii.

Ochii canibalilor se luminau.

— Ați face asta pentru noi? spuse femeia-canibal, dându-și la o parte o șuviță lungă de păr de pe pomeții ei uscățivi.

— Recunosc că mi se pare puțin cam ciudat, spuse Hayworth, dar nu vă putem lăsa să muriți pur și simplu.

Ceilalți săteni fură de acord. Hayworth șontăcăi spre mlaștină unde își găsi piciorul, alungă țiparii care începuseră să ciugulească din el și îl aduse canibalilor pe un platou.

Unul dintre canibali îi înmână lui Hayworth o pungă cu bani.

— Ce-i asta? îl întrebă Hayworth.

— Plata, spuse canibalul. Aceași sumă pe care o plătim împăratului.

— Nu pot să-i accept, spuse Hayworth, dar când dădu să returneze punguța, canibalul își ascunse mâinile la spate și zâmbi.

— O meritați, zise canibalul. Doar ne-ați salvat viețile!

Sătenii se întoarseră politici cu spatele în timp ce canibalii începură să mănânce. Hayworth Grădinarul deschise punguța, se uită înăuntru și păli. Nu mai văzuse în viața lui atâția bani.

Canibalii își petrecură următoarele zile mâncând și recuperându-și forțele, și când, într-un sfârșit, se